כבשי עצרת ששחמן שלא כמצותן פסולין. פירש נקונטרס שלח

כשרין חוץ מן הפסח והחטאת ולא מפיק כבשי עלרת דלא פסיק ליה

לאפוקי שלמים אי נמי כי קתני באין בגלל עלמן באין בגלל לחם לא קתני

לשמן והא דתנן (זבחים דף ב.) כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן

תרד ותממא ואל יממאנה ביד יור' יהושע

אומר את ישמאנה ביד שאני התם דלטומאה

קא אזלא כי אתא רב יצחק תני כבשי עצרת

ששחמן שלא כמצותן פסולין זו ותעובר צורתן

ויצאו לבית השריפה אמר כו רב נחמן מר

דמקיש להו לחמאת תני פסולין תנא דבי לוי

דגמר שלמי חובה משלמי נדבה תני כשרים

ידתני לוי ושאר בשלמי נזיר ששחמן שלא ידתני

כמצותן י (כשרין ולא עלו לבעלים לשם חובה ו)נאכלין ליום ולילה ואין מעונין לא

לחם ולא זרוע מיתיבי סיאשם בן שנה והביא

בן שתים בן שתים והביא בן שנה פסולין

ותעובר צורתן ויצאו לבית השרפה אבל

יעולת נזיר ועולת יולדת ועולת מצורע שהיו

בני שתי שנים ושחטן כשרין כללו של דבר

כל הכשר בעולת נדבה כשר בעולת חובה

וכל הפסול בחמאת פסול באשם חוץ משלא

לשמו האי תנא תנא דבי לוי הוא תא שמע

סדתני לוי האשם נזיר ואשם מצורע ששחמן סדתני לוי האשם מיר סדתני לוי האשם מיר שחמן

שלא לשמן כשרים ולא עלו לבעלים לשום

חובה שחמן מחוםר זמן בבעלים או שהיו

בני שתי שנים ושחטן פסולין יו ואם איתא

ליגמר משלמים שלמים משלמים גמר אשם

משלמים לא גמר ואי גמר שלמים משלמים

ליגמר נמי אשם מאשם אשם נזיר ואשם

מצורע מאשם גזילות ואשם מעילות דו או

אשם גזילות ואשם מעילות מאשם נזיר

ואשם מצורע אמר רב שימי בר אשי

דנין דבר שלא בהכשירו מדבר שלא

בהכשירו ואין דנין דבר שלא בהכשירו מדבר

שבהכשירו ולא והא תניא ימנין ליוצא

שאם עלה לא ירד שהרי יוצא כשר בבמה

הך ר' יהושע ליתה בהך (6 משנה דתרומות ועיין ר"ש

יז אן כי יהושע ניתח בהך משנה דתרומות ועיין ר"ש בתרומות פ"ח משנה יא, נזיר כד: תוספתא דנזיר (ב) נזיר כד: תוספתא דנזיר

. פ"ד ה"ח, ג) רש"ק מ"ו,

ותמורה יט:ן, ה) זבחים חטו.. ו) לעיל ו: זבחים נא. סח: סט.

פד., ז) אמריגן חטא. ז"ק, ק) לחטאת דכתיב. ז"ח.

יט: (וע"ע מוס' ממורה יט: (ד) (וע"ע מוס' ממורה יט:

ד"ה אשם בו שנהו.

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה דמקים לחטאת דכתיב: (3) ר"ה ושאר וכו' אלעיל מיניה וכו'

כן שתים בן שתים: (ג) ד"ה

ואין דנין וכו' בכך הס"ד ואח"כ מ"ה יוצא כשר

בבמה והרי יולל בנמה:

גליון הש"ם

, תום' ד"ה תעובר כו' דרכה כר אכוה הוא. פסחיס דף לד ע"צ:

מוסף רש"י

אשם בן שתים והביא בן שנה. אשם גזילות ומעילות

ושפחה תרופה דכתיב בהו וטפוה מורפה לכתיב כה איל (ויקרא ה יט) אשם בן שנה. אשם מיר ומצורע דכמיב בהו כבש (במדבר ו,

ויקרא יד) (תמורה ימ:). מגין ליוצא. מאמורי חטאם ועולה חון לקלעים שאע״פ שהוא פסול כדאמרינן בכילד

לולין (פסחים דף פב.) מהן לא הובא את דמה, אם עלה

לא ירד (לעיל ו:) וביולא דאיברי עולה ואימורי

קדשים, אבל יוצא דדם פסיל כ' יהודה וכו' חבחים פדיי.

רבינו גרשום

ד) תוספתא דובחים פ"

עין משפמ גר מצוה

קבג א מיי' פי"ב מהל' תרומות הלכה ד: קבד ב מיי' פט"ו מהל' פסוה"מ הלכה כ: קבה ג ד מיי׳ פ״ד שם הלכה כו [כו]: קבו ה מיי' פט"ו מהל' פסוה"מ הלכה כ:

שימה מקובצת

ל) ותעובר צורתן. תימה הא אמרינן [בפסחים דף לד:] כל שפסולו בגופו ישרף מיד. ובן שנה שהביא בן . שתים פסול בגופו וכן פסול שלא לשמה הוי פסול בגופו כדאמרינז (פ׳ כל שעה דף לד ע"ב) (בזבחים דף ד.] וי"מ כן שנה שהביא כן וי"מ בן שנה שהכיא בן שתים לא השבינן פסול בנופו והא דחשבינן ליה בובחים (דף ד.) היינו לענין שינוי בעלים וי"מ דההיא דהכא אתיא כרבה דאפיי פגול טעון [עברון צורה. לאן תוס אחרות תימה לאן תוס אחרות תימה הא אמרי וכריניד צולים הא אמרי וכריניד צולים הא [']אמרי' (בכיצד צולין) [בפרק אלו דברים דף עג] בכון אלו יבו בין על כל שפסולו בגופו ישרף מיד בדם ובכעלים תעובר צורתן כו׳ וי״ל דפסול שלא צורתן כוי וי״ל דפסול שלא לשמן על הוא דנכשר בכל לשמן על הזבחים הלכך לא חשבינן ליה פסול בגופו ולאידך לישנא דדינו בן שנה (ודינו) [והביא] בן שתים נמי קל הוא בכל הוא בכל שלמי נדבה כדאמר לקמן בפ׳ . . (המנחות והנסכים) [הרי עלי עשרון] קטן והביא גדול יצא: נ) אמר ליה רב נחמן יצא: 2) אמר ליה דכ נדמנן מר דמקיש. פ"ה דכתיב גבי תטאת כר ידמא א דה"ה שנתה] ושטפר בעליה באחר ופ"ה הר"מ דמ"מ עברה שנתה פסולה ולא מכח שנתה פסולה ולא מכח ביה הוא שצרון להביא ביה הוא שצרון להביא בן שנה והוא שינה וכל . שינוי פסול בו משום דכתיב שינוי מסול בו משום דמרוב ביה (הויא) [הוא] הושתא ביה (בית) [ברש] פ"ק למה לי הוא מאותו נפקא השתא איצטריך (לפסוק) [לפסול] איתא ליצטר בשלים: או"א אמאי לא מותריב כמו כן אמאי לא מותריב כמו כן ברייתא דלעיל דאוקימנא מברייתא דלעיל דאוקימנא בריים ליו מישא לסיפא בהפיפא יליף עולת נדכה בתובים לא נודעים בחוב בתובים בחוב בתובים בתובים בחוב בתובים בתובים בתובים בתובים בתובים בתובים בתובים בתובים בתובים ליו מישא לסיפא ברייתא דלעיל דאוקימנא דבסיפא יליף עולת נדבה מעולת חובה וא״כ אמאי פסול ברישא אשם בן שנה שקרבה בן שתים [']לילף אשם משלמים וי״ל דלעיל אשם משרמים ויי"ל דלעיל
מיירי ששחטו לשמו דלא
דמי כלל לשלמים אבל
המא מיירי ששחטו שלא
המא מיירי ששחטו שלא
לשמו דהוי כשלמים. תו"ח:
ז'ן ואשם מעילות וליהדר
נמי אשם גוילות וראשם
מווילות בולית ואשם
מווילות בולית ואשם
מווילות בולית ואשם
מווילות בולית ואשם
מווילות בולית הואשם מעילות ליגמר מאשם נזיר ותיבת או נמחק: סן בימי טומאתרו: ו) אף יטמאנה ביי: ו) לשלמאה קאלא: יבי: ו) לשלמאה קאלא: בני: ו) דקמיש דכתיבה של יציא שלא כדרכן דבעינן שלמי נדיר אלעיל מיניה בקאי בקרבנות: כן בן שתים שלמי בין ושאר זבתים: לשם חובה: עו) דכתיב לשם חובה: עו) דכתיב יו) אשם דשלא לשמו: יו) אשם דשלא: יו) אשם ותיבת או נמחק: כּ] בימי יו) אשם דשלא: יק) אשם בא: יע) שתי שנים: לגמור נמי אשם מאשם אשם נזיר ממעילה ומעילה וליתכשרו כולהו ביו

והא דלא ממעטינן להו מאומה לחטאת כי היכי דממעטינן אשם כיון דאיתהוש לחטאת ואתו בהדיה דכתיב וויהרא כג) ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת ושני כבשים ותימה מנא ליה דטעמא משום היקישא דלמא הואיל ובאים להתיר חדש במקדש ולא התירו י ואמאי איתותב רב בפ״ק (לעיל ד.) וי"ל דא"כ ליחשוב ס׳ ונמין רב כבשי עלרת והכא נמי ליחשוב מנחת העומר ואשם נזיר ומצורע אי נמי הלחם הוא המתיר וכבשים דמתירין לחם לא איקרו מתיר אי נמי לחם נמי לא מיקרי מתיר ש (היא) כיון דקודם לשתי הלחם אם הביא כשר ומיהו חשה לפי זה דכי פריך בסמוך ליפרוך מההיא דאייתינן לעיל כבשי עלרת ששחטן שלא לשמן הדם יזרק והבשר יאכל וכל"א שפירש בקונטרס נראה שלא כמלותן בן שנה והביאו בן שתים בא] והא דלא נקט לשון הבאה דשייכא גבי בן שנה והביא בן שתים משום דהוי שלא בזמנו ומחוסר זמן בכלל ובתוספתא דנזיר קתני בהך דבסמוך שהביאן שלא כמלומן: תעובר צורתן. האי מנא ° דרבה

בר אבוה הוא בב] דאפיי פיגול בעינן 🕫 לורה דבפ״ק דובחים (דף ד.) קרינן לשינוי קודש פסולו בגופו ואיכא דאמרי כל שפסולו בגופו ישרף מיד: ותנא דבי לוי. לא מקיש להו לחטאת להא מילתא אבל כולי עלמא אית להו לענין זכרי כהונה פ' איזהו מקומן (זבחים דף נה.) לגבי כבשי עלרת אבל לענין הא לית ליה דהא שלמי נזיר איתקשו לחטאת ואפי׳ הכי סברי דכשרין:

איתיביה אשם כן שנה. הל דלא פריך ממתני׳

דפ׳ בתרא דובחים (דף קיב:) דקתני בה עולת נזיר ועולת מלורע קודם זמנו ששחטן בחוץ חייבין והיינו טעמא משום דחזיא לעולת נדבה בפנים וקודם זמנו לא חזי לנזיר ומצורע לא דמי כלל להכא דהתם אינהו גופייהו חזו לעולה אבל הכא מייתינן דגמר חובה מנדבה חימה דבפ׳ אלו קדשים (ממורה דף יש:) ל) תנן אשם בן שנה והביאו בן שתים בן שתים והביאו בן שנה כשרים ולא עלו לבעלים לשם חובה רבי שמעון אומר כל עלמן אינם קדושים והשתא האי דקתני הכא פסולין לא כרבי שמעון ולא כרבנן ויש לומר כדמשני פרק בתרא דובחים (דף קטו.) דפריך מהא דתני לוי אשם נזיר ואשם מצורע ששחטן מחוסר זמן בבעלים שחטן בחוך חייב ומשני כאן לשמן כאן שלא לשמן פירוש שלא לשמן כשרין בנן לשמן פסולין ברן ומיהו קשה לרב הונא דאית ליה התם דליכא מידי דפסול לשמו וכשר שלא לשמו ומאי משני מהא ואין לתרך בהפריש שתי אשמות לאחריות כדמשני ש ארב דימי דמדקתני לא עלו משמע דאין מצוה בכך וחו אמאי אינטריך למיחני בה] לא עלו לבעלים לשם חובה פשיטא דלא עלו כיון דשלא לשמן איתעביד בין הי: אשם נזיר ואשם מצורע ששחמן שלא לשמן כשרין. מהכח לח מצי לאוכוחי דילפינן אשם משלמים מדמכשר בהו שלא לשמן

דאותה דגבי חטאת הוא דממעט ליה ולא דמי לשלמי ציבור דלא ממעטינן מאותה אלא קרבנות יחיד והא דלא עלו לבעלים לשם חובה מסברא הוא ולא מטעם מילף ואי שלא כמלותן דלעיל לאו היינו שלא לשמן ניחא טפי והא דכי אמרי לעיל האי חנא דבי לוי הוא

מלוי אלוי פריך שפיר דשלמי נזיר נמי לא חזו לנדבה דטובא איתפליגו:

סכד וסטמא. אע"ג דמיפסדא לחולין דעד השתא הוו חזו ליה בימי ה] טומאה והשתא לא חזו למידי: ולא יטמאנה ביד. לקבלה בכלים טמאים כדי להציל החולין: אף יו יעמא ביד. אלמאי חטא בתרומה כדי שתזכה בחולין: דלעומאה ז אולא. אם תפול בחולין נמי אבודה ח לאו חוטא

הוא: כי אתא רב ילחק תנא שלא כמלותן. שלא לשמן. ל"א מן שדינן בני שנה והביא בני שתים ומפי המורה שמעתיהו ומפי רוב הגאונים ולשון אחרון אינו כלום דאם כן מאי ששחטן שהביאן מיבעי ליה: ומעובר לורתן. לפי שאין שורפין קדשים עד שיפסלו בלינה משום בזיון קדשים אלא אם כן פסולו בגופו כגון פיגול וטמא: דמקים (ל) ס). י] דכתיב גבי חטאת וויקרא כנו ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים: תני פסולין. כחטאת דתנן [ובחים ב.] כל הובחים שמזבחו שלא לשמן כשרין חוץ מפסח וחטאת. ולאידך לישנא מדמי להו לחטאת שעברה שנתה דפסולה כדתנו חמש חטאות מתות במסכת תמורה וטו): שלמי חובה משלמי נדבה. דכשרין שלא לשמן דבכלל כל הזבחים הן. ולאידך לישנא אם נדר טלה לשלמים והביא איל כשר כדאמרינן בפ' הרי עלי [עשרון] (לקמן קו:) קטן והביא גדול יצא רבי אומר לא יצא ואפי׳ רבי מודה דובה כשר: ושאר שלמי נויר. (כ) יא] ט) דלעיל מיניה קאי אקרבנות נזיר בתוספתא דנזיר בפרק נזיר שאכל אחד מכל האיסורין וקתני הראויין לבוא בן שנה והביאו בן שתים יבן שתים והביאו בן שנה מגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו ושאר יג] שלמים כגון שלמי נזיר דחובה הן ששחטן שלא כמצותן שלא לשמן. ולאידך לישנא בן שנה דשלמי נזיר איל כתיב בהו וחיל בן שתי שנים: כשרין. כשלמי נדבה ונאכלין ליום ולילה כחומר שלמי נזיר דדינו כדין תודה דאמר מרי) שלמיו לרבות שלמי מזיר: ואין טעונין לא לחם ולא זרוע. הואיל ואין המיר

ניתר בהן יד]. קתני מיהא כשרין ואע"ג דאיתקש לחטאת דכתיב וכבשה אחת בת שנתה תמימה לחטאת ואיל אחד תמים לשלמים (במדבר ו) אלמא מגמר שלמים משלמים חובה מנדבה עדיף ליה: אשם בן שנה. כגון דנזיר טמא ומצורע דכתיבי כבש: בן שתים. כגון גזילות ומעילות דכתיב מון אילט: עולה נויר ויולדת ומלורע. דכתיב בהו כבשמ: כן שתי שנים כו' כשרין. דגמרינן מעולת נדבה דחם נדר קטן והביא גדול הזבח כשר: חוץ משלא לשמו. דפסול בחטאת וכשר באשם. וקשיא לר' ינחק דקתני בהדיא דגמר עולת חובה מעולת נדבה ואע"ג דגבי חטאת כתיבי עולת מלורע ועולת נזיר לא מקשי לה לחטאת למיפסלינהו בני שתי שנים דמגמר חובה מנדבה עדיף ורבי ילחק נמי ליגמר שלמי חובה משלמי נדבה בין בין שלח לשמו בין לב׳ שנים. וחי קשיח מחי שנח חשם יין שלח כמלותו פסול יותר מעולה תריך משום דלא אשכחן אשם יהן נדבה למגמר מיניה: סנא דבי לוי. דגמר חובה מנדבה ולא גמר חובה מחובה: מחוסר זמן בבעלים. קודם שיכלו שבעת ימי ספירתן דאין אשם אלא בנזיר טמא: ואי איתא. דגמר תנא דבי לוי חובה מנדבה לגמר אשם בן שתי שנים משלמים דנדבה בן שתי שנים יש]: דנין דבר שלא בהכשרו. כגון בן שלמי נדבה שבאו שלא בהכשרן כגון שלא לשמן או קטן והביא גדול: ואין דנין דבר שלא בהכשרן. כגון אשם מזיר בן שתים מדבר שבהכשרן מאשם גזילות בן שתים שהרי הכשירו בכך (ג): יולה בבמה. הכשירו בכך דהא ליכא קלעים:

תנא

תנא לא בעי למיפרך מגופה אמאי פסולין דדלמא האי דמכשר עולה דחזי לנדבה אבל אשם דלא חזי לנדבה מיפסל וחנא אחרינא הוא אבל

רביעית בטהרה בכלים טהורים יציל ואם לאו שאינו יכול להציל בטהרה תרד יכול להציל בטהרה תרד
ותטמא בעצמה בחולין
טמאין ותפסיד את החולין

ל). אלמא אמרינן עמוד
וחטא בתרומה כדי שתזכה
בחולין: שאני התם
דלטומאה קא אולא ממילא
ביייר בתחנוני מיייני כשתרד בתחתונה משום הכי אף יטמאנה ביד: ששחטן שלא כמצוותן. כגון שהיו יתירין מבני שנה: מר משום הכי פסיל. דמקיש לחטאת מה שעברה שנתה פסולה אף שעברה שנתה פסולה אף הני מכי: תנא דבי לוי דגמר שלמי חובה היינו שלמי נזיר משלמי נדבה מה שלמי נדבה מה קטן והביא גדול יצא כדאמרינן בפרק ברי נושרנו של נושרנו של נושרנו בפרק ברי של נושרנו של נושרנו אים שלמי ברי של נושרנו של שלמי שלמי שלמי של נושרנו של שלמי שלמי של שלמי של נושרנו של שלמי של שלמי של נושרנו בפרק הרי עלי עשרון אף שלמי נזיר וכבשי עצרת דהיינו שלמי חובה ששחטן שלא כמצותן יתירין מבן שנה כשרין ונאכלין ליום ולילה כשלמי נזיר ואינן טעונין לא

מכל משלמי נויר ואינן שנונין לא להם כל המצות ולא מוניון לא שלו הוא לא פני מיפסל ותכל אחרינא הוא א לב בשלה הואיל ולא עלו להם כל אחר לולים: אשם בן בי שנים אחו לנדבה דטובא אינו בי שנים בי שנים בי שנים שקרוי איל. כל הכשר לת נדבה דכשר בין בי שנים בין בן שנה. כל הפסול בחטאת כגון בן בי שנים פסול באשם חוץ משלא שלמו רפסול בחטאת בגון בן בי שנים פסול באשם חוץ משלא שלא הידה רוז הריייה אייליו יברייה באשם. ושמעינן מיהא דכי היכא דילוף עולת חובה מעולת נדבה דכשרים הם הכי והר שלאי מידהר רוז הריייה אייליו בידה. ולא באשם. ושמעינן מ'הא דכי היכא דיליף עולת חובה מעולת נדבה רכשרים הם הכי גמר שלמי חובה כגון כבשים משלמי נדבה דכשירין שלא כמצותן וקשיא לרי צחק דאמר פסולין: האי תנא דהא ברייתא תנא דבי לוי היא: שחטן מחוסר זמן בבעלים שדרכן לשחט ביום השמיני לטהרתו ושחטן בשביעי: אשם נזיר ואשם מצורע. שהן בן שנה ליגמר מאשם גזילות ואשם מעילות מה הני בני ב" שנה וכשרין אף הני ליתכשרי בן ב" שנים ואשם גזילות מאשם נזיר מה אשם נזיר כשר בן שנה אף בנזלות נמי: דנין דבר שלא בהכשירו. שלמי חובה שלא כמצותן משלמי נדבה שלא כמצותן דכשרין ואין דנין דבר שלא בהכשרו אשם נזיר דאין כשר להביא בן ב" שנים מאשם גזילה דכשר להביא בתחלה בן שתי שנים דקרוי איל. והרי במה דיוצא כשר בה בתחלה

שלמי נדבה שבאו שלא בהכשרן נמחק: כל) והא דלא נקט לשון הבאה. גליון כדבסמוך דשמא לשון שלא כמצותן נופל על לשון ששחטן תימה מ״מ תקשי מברייתא דלעיל או ששחטן בין לפני זמנס כרי ושמא י"ל דלאחר זמנס אין ר"ל בן שנה שהביא בן שתים או להפך לפי שזה פסול גדול אלא ר"ל קודם עצרת ולאחר עצרת: כנ) דרבה בר אבוה הוא. פסחים דף לד ע״ב ודף עג ע״ב ולקמן דף נ ע"ב: כנ) שלא לשמן כשרין. דהוי ככל הזבחים שנובחו שלא לשמן דכשרים: כדן ומיהו קשה וכרי וייל דהיינו דווקא שמופו להיות ראוי לשמו אבל בן שנה והביא בן שתים אין סופו להיות בן שנה ובן שרי שנים שהביא בן שנה נהי וסופו להיות כשר לשמו לכשיגודל שמא לא ימתין או אם הפריש אחר. תריח. ע"יל דהתם מיירי אחר שניתק לרעייה דסתמא לשם עולה כשר דאשם מותרו עולת גרבה

ל) נראה דל"ל ור' יהושע אומר אף יטמאנה ביד כדי להליל את החולין אלמא אמרינן וכו'.